

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **Mgr. Z.C.**, advokátka
sídlem xxx
zastoupena advokátem JUDr. PhDr. Pavlem Uhlem, Ph.D., Ph.D.,
sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5

proti

žalované: **Česká advokátní komora**
sídlem Národní třída 16, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 19. 2. 2022, sp. zn. K 136/2016

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory (dále též „žalovaná“ či „odvolací kárný senát“) označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „kárný senát“) ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. K 136/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo shledáno, že se žalobkyně dopustila kárného provinění spočívajícího v porušení § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení č. 1/1997 představenstva České advokátní komory ze dne 31. 10. 1996, kterým se stanoví pravidla profesní etiky a pravidla

soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „etický kodex“), a to tím, že „při výkonu advokacie nepostupovala tak, aby nesnižovala důstojnost advokátního stavu, když za tím účelem nedodržovala pravidla profesionální etiky ukládající jí povinnost všeobecně poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu“. Žalobkyně se měla předmětného kárného provinění dopustit skutkem spočívajícím v tom, že „připojila svůj komentář k fotografii uveřejněné na facebookový profil města xxx, ve kterém se hanlivě vyjádřila k osobě starosty města P.D., když k osobě tohoto starosty sedícího při jízdě na xxx porýžené v souvislosti s oslavou xxx uvedla: „Xxx xxx xxx.“ Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 32 odst. 5 zákona o advokacii upuštěno od uložení kárného opatření a žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit náklady kárného řízení ve výši 8 000 Kč.

II. Dosavadní průběh řízení a napadené rozhodnutí

3. Napadené rozhodnutí bylo žalovanou vydáno poté, co devátý senát Městského soudu v Praze rozsudkem ze dne 14. 1. 2022, č. j. 9 Ad 17/2018–35 (dále též „první zrušující rozsudek“ či „rozsudek č. j. 9 Ad 17/2018–35“) zrušil rozhodnutí odvolacího kárného senátu ze dne 24. 5. 2018, sp. zn. K 136/2016, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (dále též „první rozhodnutí o odvolání“). Následně pak soud rozsudkem ze dne 24. 10. 2022, č. j. 18 Ad 8/2022–55 (dále též „druhý zrušující rozsudek“ či „rozsudek č. j. 18 Ad 8/2022–55“) zrušil rozhodnutí odvolacího kárného senátu ze dne 6. 4. 2022, sp. zn. K 136/2016, jímž bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (dále též „druhé rozhodnutí o odvolání“). V návaznosti na shora uvedené žalovaná vydala v pořadí třetí rozhodnutí ve věci, jímž je nyní napadené rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 3. 2. 2023.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná předně rekapitulovala dosavadní průběh řízení. Uvedla, že sama žalobkyně *ex post* připustila, že její projev může být hodnocen jako nevhodný a neslušný, a konstatovala, že se z toho poučila. Přesto však podala odvolání. Dále žalovaná uvedla, že na danou situaci nedopadá článek 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Konstatovala, že žalobkyně vytýkala prvostupňovému rozhodnutí nepřipustné rozšiřování skutkové podstaty nad zákonný rámec, nerespektovala však, že kárná odpovědnost je zhusta založena na aplikaci relativně abstraktních hypotéz. Limity přípustnosti či nepřípustnosti jednání advokáta jsou věcí uvážení limitovaného ustanovením § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Dále uvedla, že žalobkyně ulpívá na formalistickém výkladu § 17 téhož zákona. Advokát dle žalované nepřestává být součástí advokátního stavu, je-li zřejmé, že navenek vystupuje právě jako advokát. Podotkla, že dle § 5 odst. 1 písm. j) zákona o advokacii je podmínkou zapsání do seznamu advokátů složení advokátního slibu, v němž se advokát zavazuje mj. ctít etiku povolání advokáta a dbát důstojnosti advokátního stavu. Toto zákonné zmocnění se promítá především do etického kodexu. V čl. 4 odst. 1 etického kodexu je přitom uvedeno, že advokát je všeobecně povinen poctivým, slušným a čestným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Regulativ chování advokáta je tedy podle žalované v podstatě totožný s pravidly jiných právnických profesí.
5. Žalovaná upozornila na to, že výkon povolání advokáta se řídí i stavovskými předpisy, jejichž tvorba je výsadou advokátního stavu. I pokud by dle žalobkyně měli členové advokátního stavu dodržovat pravidla slušného chování pouze při výkonu advokacie, v projednávané věci přesahuje intenzita závadnosti chování žalobkyně rámec obecně vnímané slušnosti natolik, že se jedná o závažné porušení povinnosti stanovené advokátovi zákonem o advokacii a stavovským předpisem. Tvzení žalobkyně, že komentář nepsala jako advokátka, nekoresponduje s tím, že se veřejnosti jako advokátka prezentuje. Žalovaná považovala za zvláštní, pokud žalobkyně vystupuje navenek jako advokátka (se zaměřením na ochranu osobnosti, lidská práva a svobody a ústavní právo) a na straně druhé poukazuje na to, že její projev nemůže podléhat kárné pravomoci mj. proto, že nejednala jako advokátka. Prezentuje-li se advokát svou příslušností k advokátnímu stavu a je tak jako advokát vnímán, nesmí podle žalované sám sebe kompromitovat závadným chováním, které může mít dopad na advokátní stav.

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

6. Dále žalovaná poznamenala, že žalobkyně v odvolání uvedla: „(...) *projev kárně obviněné je nadevší pochybnost, pokud se odhlédne od předpisů upravujících výkon advokacie, nepochybně souladný s právem.*“ Žalobkyně tedy podle žalované ospravedlňuje svůj výrok tím, že jej vyjímá z kritérií daných předpisy upravujícími výkon advokacie. Tím ovšem zároveň sděluje, že si je tohoto nesouladu vědoma. Komentář žalobkyně není v souladu s právem, jde o zásah do práva na ochranu osobnosti starosty, o němž prohlásila, že je pohlavní orgán, což si zcela jistě každý čtenář automaticky nahradí jiným výrazem. Označil-li advokát kohokoli, zejména orgán veřejné moci, za pohlavní orgán, jde o urážku dotýkající se intenzivně cti dotčené osoby. Žalovaná v této souvislosti odmítla tvrzení žalobkyně, že šlo o neškodnou metaforu mající více významů a že komentář není způsobit kohokoli urazit, neboť neobsahuje žádný vulgarismus. Snaha žalobkyně obhájit, že se jakožto osoba sama sebe soustavně prezentující jako advokátku může chovat mimo přímý výkon advokacie sprostě, se dle žalované míjí účinkem.
7. K tvrzení, že skutek nedosahuje intenzity, která by byla schopna ohrozit vážnost kohokoliv, žalovaná uvedla, že čtenáři metaforický obsah sdělení pochopili a není třeba žádného vysvětlení. Odmítla, že by urážlivé projevy advokáta, nadto bez jakékoli návaznosti na bezprostřední důvody kritického postoje, měly spadat pod kategorii svobody projevu. Je-li adresát výroku osobou veřejně činnou, jsou na něj kladeny požadavky zvýšené odolnosti; to se však dle žalované netýká autora výroku, od něj se naopak může s ohledem na jeho příslušnost k určité profesní skupině vyžadovat větší míra zdrženlivosti, korektnosti a slušnosti než na jiném příslušníku populace. Dále uvedla, že ochrana samostatnosti a samosprávy, na nichž je existence advokátní komory založena, vyžaduje, aby advokáti kladli na své chování navenek, zejména ve vztahu k veřejnosti, vyšší nároky, než které jsou kladeny na chování subjektů mimo advokátní stav. Žalovaná upozornila, že obsah odvolání naznačuje nežádoucí trend spočívající ve snaze vytvořit schizma mezi chováním advokáta při poskytování právní pomoci a chováním advokáta v soukromé sféře. K tomu uvedla, že každé závadné chování advokáta, který se prezentuje jako příslušník advokátního stavu, je-li závažným nebo opětovným zaviněným porušením povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi zákonem nebo stavovským předpisem a snižuje-li důstojnost advokátního stavu, může být kvalifikováno jako kárné provinění.
8. Žalovaná dále uvedla, že prvostupňové rozhodnutí není excesivní. V reakci na závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku uvedla, že do § 17 zákona o advokacii bylo s účinností od 1. 1. 2021 zákonem č. 527/2020 Sb., vloženo slovo „zejména“. Tímto postupem byly pouze precizovány nároky kladené na chování advokáta, jelikož výkon advokacie je nutno vnímat v širokém slova smyslu. Žalovaná zopakovala, že advokát se ostatně při složení svého slibu dle § 5 zákona o advokacii zavazuje mj., že bude ctít právo a etiku advokáta a chránit lidská práva. Obsah tohoto ustanovení je třeba hodnotit jako regulativ pro chování advokáta. Žalobkyně na sebe vzala konkrétní odpovědnost svým chováním napomáhat prestiži advokacie, která byla i v minulosti považována za úctyhodné poslání. V tomto směru žalovaná poukázala na doktrinální závěry prof. Alexandry Krskové s tím, že toto pojetí advokáta, které vytváří jeho obraz chování i na veřejnosti a ve vztahu k veřejnosti, nepovažuje za přehnaně starosvětské a vyčpělé.
9. Žalovaná zdůraznila, že Městský soud v Praze dal žalobkyni v námitce nepřezkoumatelnosti za pravdu pouze částečně, a to v části týkající se údajné excesivnosti kárného rozhodnutí. Dodala, že za excesivní by je bylo možné považovat pouze tehdy, pokud by vybočovalo z dosavadní kárné praxe jak v právním posouzení, tak případně uloženým kárným opatřením. Podle žalované tomu tak v daném případě není; projevy advokáta libovolného charakteru, jež mají dopad v očích veřejnosti na vážnost a důstojnost advokacie jako stavu, jsou postihovány konstantně od doby vzniku disciplinární odpovědnosti advokáta.
10. Žalovaná doplnila, že kárné řízení je nutno chápat jako stavovský soud. Kárná rozhodnutí nejsou důsledkem výkonu státní moci, ale státem svěřené veřejné správy (v tomto směru poukazovala na závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. IV ÚS 3638/15). Dodala, že advokát požívá v rámci uplatňování svobody projevu určité výhody. Je tomu zejména tehdy, vystupuje-li jakožto

alter ego svého klienta, či obecně tehdy, bojuje-li proti nespravedlnosti. Tehdy je chráněn i jeho expresivní projev, zejména je-li pronesen ve veřejném zájmu. Největší ochrany požívá advokát při řečnickém projevu v soudní síni; naproti tomu nese odpovědnost za všechny projevy svého chování, pokud mohou mít vliv na vážnost a důstojnost advokátního stavu.

11. Žalovaná podotkla, že osoba starosty je na vyšším stupni pomyslného žebříčku osob, které jsou povinny snášet kritiku, kterou se ovšem rozumí vyřčení určitého posudku s vytčením konkrétních chyb. Difamace, zesměšnění osoby požívající nižší stupeň ochrany, kritikou není. Žalovaná zopakovala, že se nelze zaštit'ovat svobodou slova při urážce, difamací konkrétní osoby. Urážka, výrok dotýkající se cti konkrétní osoby, není pod ochranou zásady svobody projevu, a to tím spíše, že v daném případě existuje jakožto solitérní informace bez uvedení souvislosti s jakoukoli věcnou kritikou.
12. Žalovaná zdůraznila, že urážlivý výrok žalobkyně sám o sobě vybočuje z případů projednávaných v kárném řízení, neboť takové urážlivé chování advokáta ve vztahu ke konkrétní veřejně činné osobě nebylo řešeno. Ve svých důsledcích však nikoliv, neboť toto difamující jednání mělo bez dalšího výrazný, zásadní a zcela negativní vliv na vnímání advokacie jako takové, na její vážnost a na její důstojnost.
13. Žalovaná dodala, že po projevené sebereflexi kárný senát seznal, že není třeba uložení další sankce a pro splnění funkcí kárného řízení postačí projednání kárného provinění před kárným senátem. Uzavřela, že žalobkyně je z titulu svého povolání, v němž se specializuje na ochranu lidských práv a svobod, kárně odpovědná jako advokátka, která je vnímána jako součást justice v širším slova smyslu a jako osoba, jejímž posláním je ochrana spravedlnosti. Její expresivní projev, byť s použitím spisovné češtiny, je urážlivý, nemá povahu sdělovaného názoru, myšlenky či informace ve smyslu čl. 10 Úmluvy. Konsekvence, které se nabízejí i ve vztahu k případnému pokusu kritiky obdobného obsahu ve vztahu ke konkrétní jiné veřejně činné osobě, jsou zřetelné, např. osobu konkrétního soudce nevyjímaje.
14. Závěrem žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že kárné komisi ani soudu nepřísluší vyjadřovat se k jiným skutkům než k těm, které prošly kárným řízením. Akcentovala, že v kárném řízení platí obžalovací zásada. Kárné orgány komory se mohou zabývat pouze těmi skutky, které jsou předmětem podaných kárných žalob, přičemž v tomto rámci předmětná věc nevybočuje z kárné judikatury. Jako nepřipadné shledala srovnání žalobkyně s případem JUDr. T.S., neboť ten nebyl předmětem kárného řízení.
15. K výroku o nákladech řízení pak žalovaná odkázala na § 33a zákona o advokacii. Konstatovala, že žalovaná má jediný základní příjem, který není příjmem z žádného veřejného zdroje, jde o příspěvky advokátů na její činnost. Žalobkyni byla uložena náhrada nákladů řízení ve výši 8 000 Kč, přičemž tato výše nedosahuje ani úrovně minimální mzdy a současně nedosahuje ani takové výše, která by mohla být považována za sankci.

III. Žaloba

16. Žalobkyně v žalobě uplatnila celkem pět žalobních bodů. Sama úvodem konstatovala, že žaloba je do jisté míry kopií žaloby ve věci vedené pod sp. zn. 18 Ad 8/2022.
17. Námitkami soustředěnými pod prvním žalobním bodem žalobkyně poukazovala na to, že vymezení skutku neobsahovalo nezbytný prvek zákonné skutkové podstaty, jenž je definován slovy „při výkonu advokacie“. Uvedla, že skutková podstata kárného deliktu, jehož se měla dopustit, vychází ze znění § 17 zákona o advokacii, který ukládá advokátům povinnost určitého chování při výkonu advokacie. Toto ustanovení tak zasahuje advokáta pouze při výkonu advokacie. Správní orgány je však vyložily široce tak, že tato povinnost se vztahuje i na jednání advokáta, který zrovna advokacii nevykonává. Takový výklad je nepřipustným rozšířením skutkové podstaty nad zákonný rámec, je v rozporu s principem právní jistoty a zásadou, že není trestu bez zákona vztahujícího se i na tento typ postihu. O tom, že se povinnost stanovená zákonem vztahuje na výkon advokacie,

Shodu s prvopisem potvrzuje I.V.

by dle žalobkyně nebylo možné mít žádnou pochybnost, i kdyby v § 17 zákona o advokacii nebylo výslovně stanoveno, že tomu tak je. Zákonodárce to však v tomto ustanovení ještě zdůraznil. I kdyby byl možný dvojí výklad, bylo by nutné aplikovat ten, který je pro žalobkyni příznivější.

18. Žalobkyně dále uvedla, že kárnou postižitelnost jejího jednání nemůže založit ani odkaz na ustanovení čl. 4 odst. 1 etického kodexu. Kárnou odpovědnost může ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii založit pouze porušení stavovského předpisu, aniž by uvedená povinnost navazovala na konkrétní ustanovení zákona. Ačkoliv čl. 4 odst. 1 Etického kodexu, který je nepochybně stavovským předpisem ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii, svým zněním vyvolává dojem, že reguluje oblast jakéhokoliv chování, tedy i mimo výkon povolání, není tomu tak s ohledem na působnost stavovského předpisu jako celku, neboť i z jeho označení je zjevné, že působnost předpisu se vztahuje pouze na etiku profesionální, tedy spojenou s profesí – s výkonem povolání. Předmětné ustanovení tedy reguluje pouze oblast výkonu advokacie. Vzájemnou provázanost obou normativních úrovní pak konstatuje věta druhá § 17 zákona o advokacii.
19. Ústavní pořádek připouští, aby povinnosti byly uloženy zákonem, popřípadě na základě zákona a v jeho mezích (čl. 4 odst. 1 Listiny). Stavovský předpis tedy může ukládat nové povinnosti, popřípadě zákonné povinnosti konkretizovat, ale pouze na základě zákona a v jeho mezích. Jediné ustanovení, které vytváří věcné zmocnění pro přijetí stavovského předpisu, je právě § 17 zákona o advokacii, jehož druhá věta konstatuje, že etická pravidla stanoví stavovský předpis a první věta váže tato pravidla jednoznačně pouze na výkon advokacie.
20. Žalobkyně dále uvedla, že srovnání deliktů způsobilosti advokátů s jinými justičními profesemi není přiléhavé. Tyto ostatní profese totiž vykonávají veřejnou moc, a požadavky a nároky na ně kladené jsou tedy odlišné. Advokát například může být politicky aktivní, může komentovat veřejné dění apod. Podle žalobkyně nemůže obstát ani důraz odvolacího kárného orgánu na samosprávu advokacie, ze které odvozuje relativně širokou autonomii při definici hranic kárné odpovědnosti. Existence stavovské samosprávy nemůže být principem, který překoná princip *nulla poena sine lege* (čl. 39 Ústavy). Stavovská samospráva není nad zákonem a je možné ji realizovat pouze v zákonném rámci.
21. Žalobkyně poukázala na to, že napadené rozhodnutí operuje argumentačně nesprávně se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003–47. Ač zmíněný rozsudek obsahuje větu, kterou lze vykládat jako podporu provedené extense deliktů odpovědnosti, je tato věta vyjádřena *obiter dictum*, nevztahuje se na meritum věci projednávané v onom řízení, a nelze z ní tedy vycházet jako z nosného názoru. Žalobkyně dále připomněla závěry vyslovené v rozsudku kasačního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 6 Ads 73/2008–77 s tím, že mezi řádky koriguje *obiter dictum* vyjádřené v rozsudku č. j. 5 As 34/2003–47. Opakovaně poukázala na rozdíly ve vymezení kárné odpovědnosti u jiných justičních povolání a zdůraznila, že skutek se nestal v rámci výkonu advokacie. Její facebookový profil v době skutku nebyl označen jako profil advokátky, neřeší na něm věci spojené s advokací a advokacii vykonává v jiném městě.
22. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítla, že skutek svou podstatou, bez ohledu na kontext výkonu advokacie, nedosahuje intenzity, jež by byla s to ohrozit vážnost kohokoliv, včetně advokacie. Uvedla, že „vážnost advokacie a její ohrožení“ jsou neurčité pojmy, proto se jejich výklad musí podřídít principu *in dubio pro reo*. Komentář je krátkou větou, neobsahuje žádný vulgarismus, má metaforický obsah a je současně slovní hříčkou. Nejde o negativní hodnocení, ale o reakci na to, že starosta města jel v kostýmu na xxx. Podotkla, že v kontextu celé události se jednalo o reakci adekvátní dané situaci. Podle žalobkyně je stěží možné, aby adekvátní výrazový prostředek, jenž je dílem nad věcí a dílem situací vtípně kritizuje, ohrozil vážnost advokacie. Větší mediální odezvu než výrok samotný mělo kárné stíhání žalobkyně.
23. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně namítla, že právní hodnocení skutku by mělo být korigováno principem svobody slova, přičemž v napadeném rozhodnutí tomu tak není. Uvedla, že komentář byl projevem ve veřejném prostoru a byl realizací svobody slova, která je chráněna jak předpisy

ústavního pořádku (čl. 17 Listiny), tak předpisy mezinárodního práva (čl. 10 Úmluvy). Svoboda slova není neomezená, ale je třeba testovat přípustnost každého omezení. Napadené rozhodnutí však neřeší otázku, jaká z hodnot uvedených v čl. 10 odst. 2 Úmluvy je důvodem pro omezení svobody slova v projednávaném případě. Odkázala na rozsudek ESLP ve věci *Casado Coca proti Španělsku* ze dne 24. 2. 1994, č. 15450/89, § 39 (a související doktrinní závěry), v němž bylo judikováno, že zásah španělské advokátní komory je zásahem státního orgánu. Totéž platí v ČR. Kárné rozhodnutí je tak nutno věcně testovat jako zásah státu a zkoumat jeho přípustnost ve smyslu čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Dodala, že komentář je, odhlédne-li se od předpisů upravujících výkon advokacie, souladný s právem; sporné je pouze to, zda je jako advokátka za komentář odpovědná, pokud jej nenapsala jako advokátka nebo v souvislosti s advokací. Omezení svobody slova advokátů je sice přípustné, ale pouze týká-li se výroků, které souvisejí s výkonem advokacie a jedná se o výroky adresované směrem k justici. Výklad ESLP je tak dle žalobkyně zcela v souladu s § 17 zákona o advokacii, který etické standardy chování a výroků přičítá advokátům pouze v rámci výkonu advokacie. Rozhodnutí žalované tento ustálený judikaturní standard nejen nerespektuje, ale ani se proporcionality zásahu do práva na svobodu slova vůbec nezabývá a případný konflikt s mezinárodním právem argumentačně ignoruje. V tomto směru je rozhodnutí nejenom věcně vadné, ale i nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí, jež se pokouší tuto otázku vyřešit, poněkud právně naivně interpretuje právo na ochranu osobnosti a návazně je aplikuje na hodnocení jednání žalobkyně, přičemž dochází k tomu, že pokud adresát výroku je povinen snášet vyšší míru kritiky, a to i expresivní kritiky, tak tato právní skutečnost nevstupuje do řešení otázky kárné odpovědnosti žalobkyně. Takový právní názor je ovšem nesprávný, neboť právo je soudy vykládáno naopak tak, že k zásahu vůbec nedochází. Žalovaná pomíjí, že uvedený princip slouží k ochraně původce projevu a nelze jej pro jednu oblast práva (občanskoprávní ochrana osobnosti) uznat jako platný a funkční a pro jinou oblast práva (kárná odpovědnost) nikoliv. Žalobkyně nadto poukazovala na dle ní vulgární a ofenzivní vyjádření dotčeného starosty, které má dvě významové roviny – jednak otevřeně konstatuje, že se jej výrok žalobkyně nedotkl, a jednak výrazně snižuje práh přípustnosti slovních prostředků do oblasti, ve které se žalobkyně rozhodně nepohybovala. Už jen z toho je dle mínění žalobkyně zjevné, že její výrok nemohl zasáhnout do jeho osobnostních práv.

24. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní. Její jednání spadá mimo prostor nedovoleného jednání, jak jej vnímá dosavadní rozhodovací činnost a právnická veřejnost, které vnímají nezbytný prostor svobodného vyjadřování. Poukázala na to, že ze strany jiných justičních povolání zaznívá kritika, že kárná praxe České advokátní komory toleruje expresivní výroky advokátů vyslovené v souvislosti s výkonem advokacie na adresu představitelů justice, z nichž některé jsou útokem zjevně intenzivnějším než byl její komentář, ale žalovaná je nestíhá. Odkázala na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2016, č. j. 11 Kss 6/2015–53, v němž byl kárně obviněný soudce uznán vinným za publikaci dvou článků, které obsahovaly explicitní vulgarizmy a přímé útoky na menšiny, a zproštěn viny za publikaci jednoho, který byl založen na zjednodušeném přirovnání a byl rovněž plný nenávistných a předsudečných postojů, ale nebyl otevřeně vulgární. Komentář v kontextu této hranice leží zcela mimo nastavená pravidla kárné odpovědnosti.
25. Žalobkyně pak srovnávala projednávaný skutek s veřejným projevem advokáta JUDr. T. S., který o jiné advokátce, tedy o osobě, jejíž status požívá dle předpisů komory vyšší ochrany než status starosty, pronesl výrok, který nyní projednávaný výrok žalobkyně svou případnou nepřijatelností značně předčí. Poukazovaný text jmenovaného advokáta byl psán z pozice člena xxx, xxx. Text rovněž neobsahuje žádný vulgarismus, ale hodnotí skrze příměr a slovní hříčku. Podstatou tohoto sdělení je to, že kritizovaná osoba je označena za intelektuálně natolik slabou, že její intelekt odpovídá zásahu do mozku – lobotomii. Je tedy označena za osobu úplně hloupou, což je pochopitelně pro každého urážející. Takový útok je podle žalobkyně intenzivnější než skutek, za který byla stíhána ona sama. Žalobkyni není známo, že by kárné orgány komory stíhaly za tento

skutek místopředsedu svého představenstva; s ohledem na to, že takové kauzy bývají mediálně sledované, by nepochybně tato skutečnost byla veřejně známa. Pokud orgány komory tolerují zásadnější slovní útok advokáta na jiného advokáta, potvrzuje to dle žalobkyně její argument ohledně excesivity kárného provinění.

26. Pokud žalovaná na tuto argumentaci reagovala tím, že může posuzovat pouze skutky, které byly projednány, přičemž odkázala na zásadu obžalovací, tento argument nemůže obstát. Žalovaná není odvolací kárný senát, ale České advokátní komora jako celek. Netestuje se pouze zákonnost odvolací fáze kárného řízení, ale kárné řízení jako celek. Žalovaná se nemůže zříci porušení principu rovnosti ve fázi zahajování řízení a za případné nerovnosti v této fázi, které jsou porušením zákona a vstupují do otázky zákonnosti celého kárného řízení, samozřejmě nese odpovědnost.
27. V pátém žalobním bodě žalobkyně poukázala na to, že jí uložená povinnost úhrady nákladů řízení je excesivní a vytváří faktickou sankci *sui generis*. Podotkla, že již v doplnění odvolání uvedla, že uložené náklady ve výši 8 000 Kč považuje za excesivní, na čemž nadále trvá s tím, že částku nepovažuje za bagatelní, ale naopak za nepřiměřenou a v podstatě i částečně nahrazující peněžitý trest. Přitom provedla porovnání s jinými případy paušální výše nákladů řízení. Výše nákladů by podle ní neměla výrazně vybočovat z nákladů obecného přestupkového řízení. Částku 8 000 Kč nelze považovat za přiměřenou, ale za zneužití práva a skryté trestání advokáta; přestože v daném případě je formálně upuštěno od potrestání, materiálně je uložena sankce. Žalobkyně dodala, že soud usnesením představenstva není vázán a je naopak oprávněn si otázku přiměřenosti posoudit sám. Pokud žalovaná poukazuje na to, že výše nákladů nedosahuje minimální mzdy, byť se jí blíží, tak tento argument je nelogický. Za přiměřený náklad kárného řízení nelze považovat to, co jiný musí vydělavat téměř měsíc.
28. Na závěr žaloby pak žalobkyně zasazuje kontext právní otázky do judikatury Městského soudu v Praze ve své věci a v jiných věcech, resp. do kontextu jí citované judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Vyjádření žalované

29. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Úvodem stručně zrekapitulovala dosavadní průběh řízení a odkázala na body 84, 87 a 112 druhého zrušujícího rozsudku.
30. Konstatovala, že Městský soud v Praze shledal v prvním zrušujícím rozsudku námitky vznesené pod prvním až čtvrtým žalobním bodem nedůvodnými. Žalovaná na relevantní pasáže rozsudku odkázala a citovala závěry vyslovené v bodech 36 a 37 vztahující se k prvnímu žalobnímu bodu. K páté žalobní námitce pak žalovaná poznamenala, že tuto námitku mohla žalobkyně uplatnit již v první žalobě. Tuto námitku žalovaná označila za irrelevantní též z toho důvodu, že v této otázce nemají kárné senáty prostor pro správní uvážení a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 8 Afs 76/2009–109.
31. Dále žalovaná poznamenala, že povinnost uložit v „odsuzujícím“ rozhodnutí kárně obviněné též povinnost zaplatit náhradu nákladů kárného řízení stanoví § 33a odst. 2 zákona o advokacii. Výše těchto nákladů 8 000 Kč je na základě zákonného zmocnění stanovena stavovským předpisem, který je účinný takřka 9 let. Pokud jde o namítanou nepřiměřenost, žalovaná podotkla, že v tomto bodě nemohlo jít o odvolací námitku, protože kárný senát o náhradě nákladů kárného řízení nemohl rozhodnout jinak. K uvedenému doplnila, že po dobu 9 let nebyl podán návrh na přezkoumání citovaného ustanovení soudem. Srovnání s náklady přestupkového řízení a výší minimální mzdy není v dané věci případné. Žalovaná vydala napadené rozhodnutí v advokátním kárném řízení, které je vedeno proti příslušníkům advokátního stavu, jejichž příjmy jsou obvykle podstatně vyšší než minimální mzda. Částka 8 000 Kč tedy v případě advokátů není nepřiměřená a v podstatě částečně nahrazující peněžitý trest, jak uvádí žalobkyně. V době jednání, za něž byla žalobkyně kárně postižena, bylo možné uložit za kárné provinění pokutu až do výše 990 000 Kč.

Závěrem žalovaná konstatovala, že činnost kontrolních a kárných orgánů žalované není, na rozdíl od přestupkových orgánů, financována ze státního rozpočtu ani z rozpočtu územní samosprávy.

32. Žalovaná též konstatovala, že - jak ostatně uvedla sama žalobkyně - v pořadí již třetí žaloba obsahuje téměř totožnou žalobní argumentaci. Z 15 stran žalobní argumentace je nových pouze 10 odstavců, které však v zásadě nepřinášejí novou, dosud nepoužitou argumentaci.
33. Ačkoli žalobkyně opakovaně v žalobě tvrdí, že ve druhém zrušujícím rozsudku soud otevřel možnost kumulativního posouzení otázek doposud řešených i neřešených, které nemusí dopadnout stejně jako otázky již řešené, současně však neuvádí, z jaké pasáže to dovozuje. Žalovaná zdůraznila, že důvodem zrušení druhého rozhodnutí o odvolání bylo prakticky pouze neodůvodnění výše nákladů kárného řízení, přičemž dle názoru žalované soud takto postupovat ani nemusel s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 9 As 133/2021-23.

V. Replika, duplika

34. V replice žalobkyně ve vztahu ke čtvrtému žalobnímu bodu konstatovala, že od podání žaloby došlo k posunu v kárné rozhodovací činnosti žalované, přičemž na podporu své argumentace soudu předložila rozhodnutí žalované K 40/2019 ze dne 3. 3. 2023 v jiné kárné věci, z jehož obsahu plyne, že žalovaná přistoupila ve své rozhodovací praxi k tomu, že projev testovaný v kárném řízení je možné komparativně srovnávat s jinými projevy advokátů, aniž by tyto srovnávané veřejné projevy byly předmětem jiného (kárného) řízení. Napadené rozhodnutí však naopak odmítá takové srovnání provést s poukazem na to, že žalobkyní předložený příklad ke srovnání nebyl předmětem kárného řízení, a nelze tedy porovnat jejich výsledky. Žalobkyně nepovažuje za únosné, aby ve dvou srovnatelných kárných věcech byly aplikovány zcela protichůdné principy. Takový postup by byl porušením principu rovnosti. Současně žalobkyně poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2023, č. j. 9 Ad 13/2020–62 a závěrem konstatovala, že čtvrtý žalobní bod je plně věcně projednatelný, aniž by soud byl vázán svým předchozím rozhodnutím ve vztahu k tomuto bodu. Žalovaná totiž tento prvek obhajoby a obrany uplatněné žalobkyní vypořádala až ve třetím napadeném rozhodnutí.
35. Žalovaná ve své duplice konstatovala, že případy, které posuzoval odvolací kárný senát žalované ve věci K 40/2019 a Městský soud v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 9 Ad 13/2020, jsou výrazně odlišné od jednání, za něž byla kárně postižena žalobkyně. Jak advokát kárně obviněný ve věci K 40/2019, tak JUDr. T. S. nepoužili vulgární výrazy vůči konkrétní osobě, nýbrž „pouze“ obecně. Naopak žalobkyně výrokem, za který byla kárně postižena napadeným rozhodnutím, hrubě urazila konkrétní osobu, a to starostu Xxx. S odkazem na body 42 až 43 a 56 rozsudku č. j. 9 Ad 17/2018–35 žalovaná setrvala na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí, že nelze srovnávat skutek, o němž bylo vedeno kárné řízení a vydáno kárné rozhodnutí, se skutkem, pro který vůbec nebyla podána kárná žaloba. S tímto stanoviskem je kárné rozhodnutí K 40/2019 ze 3. 3. 2023 v rozporu. Jelikož jde v obou případech o rozhodnutí odvolacího kárného senátu odvolací kárné komise žalované, nemá kárné rozhodnutí K 40/2019 vyšší právní sílu a nelze z něj bez dalšího vycházet.

VI. Posouzení věci soudem

36. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Dále přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
37. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:

38. Podle § 17 zákona o advokacii ve znění účinném do 31. 12. 2020 *advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*
39. Podle § 17 zákona o advokacii *advokát postupuje zejména při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis.*
40. Podle zákona č. 527/2020 Sb., Čl. XV, jímž se mění zákon o advokacii, bodu 2 přechodných ustanovení platí, že *řízení pravomocně neukončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 85/1996 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, a zákona č. 253/2008 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
41. Podle § 33a odst. 1 zákona o advokacii *náklady kárného řízení, které v kárném řízení vznikly účastníkovi kárného řízení, nese účastník. Komora nese náklady spojené s činností kárného senátu a odvolacího senátu, náklady na tlumočníka a náklady spojené s prováděním důkazů.*
42. Podle § 33a odst. 2 zákona o advokacii *vyslovil-li kárný senát v rozhodnutí, kterým se kárné řízení končí, že kárně obviněný se dopustil kárného provinění, zaváže současně v rozhodnutí kárně obviněného k náhradě nákladů kárného řízení, které nese Komora podle odstavce 1, a to jednorázovou částkou stanovenou v přiměřené výši stavovským předpisem.*
43. Podle článku 4 odst. 1 etického kodexu *advokát je všeobecně povinen poctivým, čestným a slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu.*
44. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
45. O skutkovém stavu nebylo mezi účastníky zásadního sporu, v dané věci se jedná o posouzení právní otázky. Soud proto skutkový stav pouze ověřil ze správního spisu a přistoupil k posouzení žalobních námitek věcně.
46. Předně je třeba uvést, že patnáctý senát Městského soudu v Praze je vázán závěry vyslovenými devátým, potažmo osmnáctým senátem zdejšího soudu vyjádřenými v odůvodnění zrušujících rozsudků, z nichž plyne nedůvodnost žalobní argumentace předkládané nyní soudu opětovně ve shodné podobě v rámci prvního, druhého a třetího žalobního bodu.
47. Patnáctý senát, stejně jako dříve osmnáctý senát, není se zřetelem k závěru uvedenému v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021–50 oprávněn se jakkoli odchylovat od závěrů vyslovených v téže věci devátým a následně osmnáctým senátem, revidovat či je jakkoli přehodnocovat. I pokud by se tedy se závěry devátého (osmnáctého) senátu jako takovými, popř. i některými z nich, neztotožňoval, brání mu výše připomenuté principy v tom, aby svým právním názorem závěry devátého (osmnáctého) senátu korigoval či dokonce zcela nahradil.
48. Se zřetelem k tomu, že žalobkyně námitky vznesené pod prvním až třetím žalobním bodem, jak sama v žalobě přiznává, fakticky doslovně převzala ze žaloby podané proti prvnímu i druhému rozhodnutí o odvolání, nezbylo patnáctému senátu než v rámci vypořádání těchto námitek, které již devátý (i osmnáctý) senát shledal z jím rozvedených důvodů neopodstatněnými, vyjít ze závěrů vyslovených k těmto otázkám v odůvodnění předchozích zrušujících rozsudků.
49. K námitkám formulovaným pod prvním žalobním bodem soud proto opakuje závěry vyslovené v bodech 33 až 41 prvního zrušujícího rozsudku.
50. „*Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003-47, výkon advokacie není jen samotné poskytování právních služeb, ale také veškeré úkony, k nimž je advokát povinen v souvislosti s poskytováním právní služby i poté, kdy je zastupování klienta ukončeno. Takové úkony advokát činí nikoliv jako občan, ale jako advokát při výkonu advokacie. Pokud § 17 zákona o advokacii ukládá advokátovi povinnost chovat se při výkonu svého povolání - advokacie určitým způsobem, pravidla profesionální etiky jej zavazují k určitému chování nejen při*

výkonu advokacie, ale i v soukromé sféře, přičemž hlavním důvodem je ochrana advokátního stavu a ochrana veřejných zájmů. Z těchto hledisek je třeba chápat požadavky vymezené v čl. 4 odst. 1 etického kodexu, tedy všeobecné požadavky na poctivé, čestné a slušné chování advokáta, jako generální skutkovou podstatu pokrývajících pravidla v celé jejich šíři. Požadavek poctivosti, čestnosti a slušnosti platí tedy nejen pro výkon advokacie, ale i pro soukromý život advokáta, pro vztahy k jeho soukromým věřitelům a dlužníkům, pro jeho projevy na veřejnosti, pro jeho chování ve společenském styku apod.

51. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že ve výše uvedené věci se vedl primárně spor o to, kde jsou hranice definice výkonu advokacie, avšak právě proto jej lze dle názoru soudu aplikovat na danou věc, když je nezbytné posoudit, zda k předmětnému skutku došlo při výkonu advokacie či nikoliv.
52. Je zřejmé, že zákonodárce důsledně rozlišuje pojmy výkon advokacie a poskytování právních služeb (srovnej například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 5 Tdo 209/2011). Jak dále vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. 9 Ad 10/2015-122, nelze považovat za formalistický výklad a aplikaci práva, pokud je advokát postižen za chování, kterým snižuje důstojnost advokátského stavu (§ 17 zákona o advokacii). Tato důstojnost je klíčová pro zachování jedinečné pozice advokacie při prosazování práva a ochraně práv jednotlivých osob. Z toho důvodu byla České advokátní komore dána pravomoc (a také povinnost) dbát nad řádným výkonem advokacie včetně toho, že se advokáti budou chovat čestným a slušným způsobem, aniž by tím byla popřena možnost ochrany práv jejich klientů. A v případě porušení těchto povinností je nejenom právem České advokátní komory, ale také její povinností kárně potrestat advokáta, který jedná v rozporu s pravidly stanovenými zákonem o advokacii či etickým kodexem. Svobody projevu (čl. 17 Listiny) používají i advokáti. Vybraně kritické, expresivní vyjádření i přes jeho „neprávní povahu“, „lidový slovník“ a skutečnost, že bylo proneseno advokátkou v rámci výkonu advokacie, je chráněno svobodou projevu, pokud se nejedná o hanlivé či sprosté vyjádření, které by s ohledem na použité výrazy v neakceptovatelné míře zasahovalo do důstojnosti advokátského stavu (§ 17 zákona o advokacii), či o vyjádření, které by neakceptovatelně podkopávalo důvěru veřejnosti v justiční orgány demokratického státu či nedůvodně uráželo konkrétní osoby participující na výkonu spravedlnosti. Z odůvodnění uvedeného rozsudku dále vyplývá, že důvěru v advokacii pak budují jednotliví advokáti, kteří musí nejenom vystupovat v souladu s právními předpisy (zákonem o advokacii a etickým kodexem), ale také profesionálně. Je přitom povinností každého advokáta svým chováním a svými projevy obecně přispívat ke zvýšení důvěry v advokacii a tím také posilovat důstojnost advokátského stavu.
53. S výše uvedenými závěry, na které také odkazoval žalovaný ve vyjádření k žalobě, se soud plně ztotožňuje. Žalobkyně prostřednictvím svého účtu na sociální síti Facebook zveřejnila pod fotografií starosty jedoucího na xxx hanlivý komentář. Současně žalobkyně na sociálních sítích vystupuje jako advokátka a jako advokátka se také prezentuje široké veřejnosti. I v případě, že by uvedený, či obdobný komentář pod takovouto fotografií zveřejnil jakýkoli advokát za pomoci jeho soukromého účtu, zatímco by se veřejnosti, prostřednictvím jiného účtu veřejně prezentoval jako advokát, mohlo by dojít k obrožení vážnosti a důstojnosti advokátního stavu. I takovýto soukromý profil si veřejnost může spojit s osobou advokáta, a nebude rozlišovat mezi tím, zda zde vystupuje jako advokát, či jako běžný občan. Není výjimečné, že pro běžného člověka každý, kdo vykonává advokacii, tedy je advokátem, je advokátem neustále (lidově řečeno: „ve dne v noci“). O to více výše uvedené platí v případě žalobkyně, která byla mediálně známá a mediálně aktivně vystupovala jako advokátka již před předmětnou událostí, a v podvědomí společnosti se takto uvedla. K tomu přispívá také příjmení žalobkyně, které je v ČR velmi neobvyklé. Veřejnost, již je žalobkyně, jakožto advokátka známá, si její jméno, byť na soukromém facebookovém profilu spojí s její osobou i s jejím povoláním.
54. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že při zveřejnění předmětného komentáře skutečně neposkytovala právní služby a tedy nevykonávala advokacii v tom smyslu, jak jej vymezuje § 1 odst. 1 zákona o advokacii. Jak však vyplývá z výše uvedeného, žalobkyně byla stále advokátkou, která je navíc veřejně aktivní a známou osobou, a její výrok tak mohl mít dopad na vážnost a důstojnost advokacie, to ostatně sama žalobkyně ani nerozporovala. Vyjádří-li totiž nějaký názor „neznámý“ občan, nemá to, dle názoru soudu takový dopad, jako když tento či obdobný názor vyjádří osoba veřejně známá, navíc náležící k tak váženému profesnímu stavu, jakým je advokacie.
55. Skutečnost, že do § 17 zákona o advokacii bylo od 1. 1. 2021 zákonem č. 527/2020 Sb., vloženo slovo „zejména“ před slovní spojení „při výkonu advokacie“ pouze potvrzuje výše uvedené závěry soudu, tedy to, že pojem výkon

advokacie je nezbytné vnímat v širším smyslu, než jak jej definuje zákon o advokacii (§ 1 odst. 1 zákona o advokacii). I při aplikaci zásady vyplývající z článku 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod soud dospěl ke stejnému závěru.

56. Argumentuje-li žalobkyně principem nulla poena sine lege s tvrzením, že samospráva není nad zákonem a je možné ji realizovat pouze v zákonném rámci, tak k tomuto soud dodává, že žalovaný postupoval v rámci svého zákonného zmocnění, nikoliv mimo tento rámec. Česká advokátní komora je orgánem profesní samosprávy (tzv. veřejnoprávní korporací), kterému byla svěřena kárná pravomoc ve vztahu k jejím členům, a kterou si může upravit svými vlastními normami. Každá profesní komora má za cíl zejména doblížit nad vykonáváním daného povolání a dále také chránit vlastní zájmy svých členů. Ve svém zájmu tyto profesní komory zajišťují rozvoj vzdělání pro své členy a umožňují vykonání zkoušek pro zájemce, kteří se chtějí stát novými členy. Komora také vytvoří svá vlastní pravidla, která jsou všichni členové povinni spolu s právním řádem České republiky dodržovat. Tato pravidla jsou tzv. stavovskými předpisy a jedná se o soubor pravidel profesionální etiky a práv a povinností členů. Každá profesní komora má také své orgány, kterými je samosprávoována (mezi ně v projednávaném případě patří prvostupňový orgán a žalovaný). Tyto orgány profesních komor pak mají pravomoc například zabývat tzv. kárné řízení (trestání) proti členům, kteří nedodržují stavovské či právní předpisy, a na základě tohoto řízení je možné jim členství odebrat a výkon povolání pozastavit. Každá komora se také řídí svým zákonem (v projednávaném případě zákonem o advokacii).
57. Lze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že oproti profesím soudce či státního zástupce není výkon advokacie tak svázaný, když advokát může být například politicky aktivní a může komentovat veřejné dění. Avšak právě skutečnost, že advokát může komentovat veřejné dění a být politicky aktivní stvrzuje výše uvedené úvahy soudu, když žalobkyně jako veřejnosti známá advokátka učinila (byť dle jejího tvrzení na soukromém profilu jako soukromá osoba) komentář, který by mohl ovlivnit vnímání advokátního stavu veřejností, ať již v pozitivním či negativním směru (k samotnému posouzení viz níže). Lze tedy uzavřít, že čím známější advokát, tím menší možnost má tento advokát vystupovat tak, aby jeho činy nebyly spojovány s výkonem advokacie. Soud pouze doplňuje, že je na uvážení, proč žalobkyně nejprve poukazuje na rozdíly mezi justičními profesemi stran nároků na jejich vystupování a následně se obhajuje kárnou praxí těchto jiných justičních profesí.
58. Námitka žalobkyně, že její jednání není protiprávní obecně, že se jednalo čistě o občanský projev, a kárná odpovědnost za něj vzniknout nemohla, implikuje, že žalobkyně má za to, že jelikož není její chování protiprávní např. dle trestního zákoníku, nemůže vzniknout žalobkyni ani kárná odpovědnost. Ad absurdum lze toto tvrzení vyložit tak, že pokud není jednání protiprávní i jiným způsobem, než jak je posuzováno, nemůže být posuzováno vůbec. Kárné provinění může však zcela bez dalšího vzniknout i v případě, že nedošlo k protiprávnímu jednání ve smyslu trestního zákoníku, či přestupkového zákona, resp. nedošlo k přestupku. Kárná řízení advokátů mají samostatnou úpravu v zákoně o advokacii, blíže specifikovanou advokátním kárným řádem, a kdy předmětem tohoto řízení je postihovat kárná provinění v souladu s uvedenou úpravou nehlédě na to, zda se jednalo i o protiprávní jednání dle trestního zákoníku či jiného zákona“.
59. K námitkám formulovaným pod druhým žalobním bodem soud z výše vyložených důvodů opakuje a přebírá závěry vyslovené v bodech 42 až 43 prvního zrušujícího rozsudku.
60. „Soud nevešel ani na argumentaci ..., že skutek žalobkyně nedosahoval intenzity, jež by byla s to ohrozit vážnost kohokoliv, včetně advokacie. K této námitce lze odkázat na odůvodnění tohoto rozsudku pod body 36 až 41. Dále soud uvádí, že dle čl. 4 odst. 1 etického kodexu je advokát povinen mj. slušným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Posouzení, zda je chování advokáta slušné, do jisté míry závisí na konkrétní situaci. V projednávaném případě žalobkyně pod fotku jiné osoby na veřejně přístupné sociální síti facebook umístila komentář, jehož obsah byl zcela bezpochyby pejorativní, urážející jím dotčenou osobu (neboť žalobkyně v komentáři dotčenou osobu – starostu města, přirovnala k poblavnímu údu, což má, i bez použití vulgarismů, značně debonestující konotace), a to aniž by z něj vyplývaly důvody, co jí k takovému komentáři vedlo. Adresát komentáře je navíc veřejnou osobou. Smysl komentáře je zřejmý, jedná se o vulgaritu, která má schopnost ovlivnit vážnost a důstojnost advokacie, zejména s ohledem na to, že žalobkyně je advokátkou veřejnosti známou, jak již bylo uvedeno výše. Argumentovala-li žalobkyně tím, že se starosta obce (adresát komentáře) dostal do komické situace jízdou na xxx v orientálním kostýmu, snažil se tak získat politickou přízeň a že se jedná o komickou situaci, vzbuzující mnoho otázek ohledně vynakládání veřejných prostředků a personální kapacity starosty, považuje toto

soud za zcela irrelevantní. Komentář žalobkyně bezpochyby nikterak nepřispívá k zodpovězení těchto otázek, na které se dle tvrzení žalobkyně snažila svým komentářem poukázat, toliko pouze uráží osobu starosty. Nic žalobkyni nebránilo na výše nastíněné otázky upozornit přímo pod předmětnou fotografií, případně začít debatu o těchto otázkách. Namísto toho se žalobkyně rozhodla, leč opisem, starostu urazit.

61. Dle názoru soudu chování žalobkyně nelze v konkrétní posuzované situaci vnímat jako slušné. Bezodůvodné přirovnávání jiného člověka k pohlavnímu orgánu činěném veřejně a za účelem tohoto člověka ponížit, nelze považovat za slušné chování obecně, natož v případě advokáta, který je stavovskými předpisy vázán k důstojnému chování. Jedná se tedy o porušení pravidel profesní etiky (čl. 4 odst. 1 etického kodexu), které dosahuje takové intenzity, že je způsobilý narušit důstojnost advokátního stavu. Zcela bezpochyby je komentář zároveň takové intenzity, že je způsobilý narušit důstojnost jeho adresáta“.
62. K námitkám formulovaným pod třetím žalobním bodem přebírá soud závěry devátého senátu vyslovené v bodech 44 až 55 prvního zrušujícího rozsudku.
63. „Soud neshledal důvodným ani...žalobní bod, v němž žalobkyně namítala, že právní hodnocení skutku mělo být korigováno principem svobody slova. Soud předně obecně uvádí, že, jak opakovaně konstatoval Ústavní soud, právo na svobodu projevu a právo na informace jsou jedním z úbělných kamenů demokratického státu, neboť teprve svobodné informace a jejich výměna a svobodná diskuse činí z člověka občana demokratické země (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 526/98). Svoboda projevu se přitom nevztahuje jen na tvrzení či stanoviska příznivě přijímaná či považovaná za neškodná nebo bezvýznamná, ale i na ta, která jsou považována za polemická, kontroverzní, šokující nebo třeba i někoho urážející. Zda předmětná tvrzení či stanoviska nepřekročila meze, kdy je lze označit za fair a tedy požívající ústavní ochrany, je pak třeba vždy posoudit ve světle věci jako celku, včetně jejich znění a v kontextu, v němž byla pronesena (viz náleží Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 1990/08).
64. Jak již soud výše uzavřel, žalobkyně skutek učinila při výkonu advokacie, neboť jej sice učinila na svém osobním facebookovém profilu, avšak současně byla advokátkou.
65. ESLP se k problematice specifického postavení advokátů vyjádřil například ve věci Casado Coca proti Španělsku (rozsudek, 24. 2. 1994, č. 15450/89), Schöpfer proti Švýcarsku (rozsudek, 20. 5. 1998, č. 25405/94), a stran jejich vyjadřování směrem k justici ve věci Kyprianou proti Kypru (rozsudek, 12. 12. 2005, č. 73797/01), když ze závěrů vyplývá že: „[z]vláštní pozice advokátů jakožto prostředníků mezi veřejností a soudy je staví do ústředního postavení v rámci výkonu spravedlnosti. Toto postavení vysvětluje obvyklá omezení, která se vztahují na jednání členů advokátní komory. Vzhledem ke klíčové roli advokátů v této oblasti lze od nich legitimně očekávat, aby přispívali k hladkému chodu justice a zachovávali důvěru veřejnosti v justici“.
66. V judikatuře ESLP je rozlišována kritika rozhodnutí a kritika osoby (srov. např. Barfod proti Dánsku, rozsudek, 22. 2. 1989, č. 11508/85), kdy kritika rozhodnutí soudu či státního zástupce požívá vyšší ochrany, než kritika konkrétního představitele soudní moci [In: KOSAŘ, David. Kapitola XX [Svoboda projevu (čl. 10 Úmluvy)]. In: KMEC, Jiří, KOSAŘ, David, KRATOCHVÍL, Jan, BOBEK, Michal. Evropská úmluva o lidských právech. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1060.]]. Je také nutné rozlišovat kritiku profesní a kritiku soukromého života, kdy kritika profesní sféry požívá vyšší ochrany, než kritika soukromého života (In: KOSAŘ, David. Kapitola XX [Svoboda projevu (čl. 10 Úmluvy)], tamtéž). Kritika zasahující do profesní sféry je však vnímána ESLP široce (srovnej např. Obukhova proti Rusku, rozsudek, 8. 1. 2009, č. 34736/03, nebo Rızos a Daskas proti Řecku, rozsudek, 27. 5. 2004, č. 65545/01]. Dále je nezbytné rozlišovat, kde se kritika odehrává. Nejvyšší ochrany požívají kritické projevy v soudní síni (srovnej např. Roland Dumas proti Francii, rozsudek, 15. 7. 2010, č. 34875/07), když ochrana těchto projevů má instrumentální povahu, a slouží primárně k ochraně zájmů klienta advokáta (srovnej Meister proti Německu, rozhodnutí ESLP, 10. 4. 1997, č. 30549/96). Stran neveřejné komunikace se ESLP vyjadřuje, že tato je dostupná pouze omezenému okruhu osob, což je polehčující okolností (srovnej Bezmyannyy proti Rusku, rozsudek, 8. 4. 2010, č. 10941/03), avšak i jen neúmyslné proniknutí této komunikace do médií jde k tíži kritizující osoby (Zakharov proti Rusku, rozsudek, 5. 10. 2006, č. 14881/03). Při kritice skrze média se ESLP vyjadřuje, že je nezbytné vzít v potaz dosah daného média, kdy například kritika v celostátní televizi je daleko závažnější než kritika v regionálním periodiku (srov. Karhuvaara a Iltalehti proti Finsku, rozsudek,

16. 11. 2004, č. 53678/00). Je však skutečností, že existuje i judikatura ESLP, která poskytuje ochranu kritice skrze celostátní deník (viz např. Kobenter a Standard Verlags Gmbh proti Rakousku).

67. Otázkou svobody projevu advokáta v souvislosti s kritikou se zabývaly také české správní soudy. Např. zdejší soud se v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Ad 10/2015-122, v němž se zabýval otázkou svobody projevu advokátky, která kritizovala fungování státního zastupitelství. Zde mimo jiné zdejší soud s odkazem na výše uvedenou judikaturu ESLP uvedl, že svobody projevu požívají i advokáti, kteří mají právo veřejně kritizovat fungování justice, avšak jejich kritika nesmí překročit určitou mez. Dále uvedl, že osobní kritika osob požívá menší ochrany a může zavadat příčinu k omezení svobody projevu, neboť převládá zájem na ochraně pověsti dané osoby.
68. Ač se výše uvedená judikatura ESLP i českých správních soudů zabývá projevy advokátů na adresu soudů, soudců, státního zastupitelství a státních zástupců či projevů učiněných v soudní síni, plyne z ní dle soudu jednoznačně, že svobodu projevu advokáta lze v určitých případech omezit. Ostatně tento závěr žalobkyně sama uvádí ve své žalobě.
69. V projednávaném případě lze dle názoru soudu posoudit komentář žalobkyně jako kritiku. I když se jedná o vulgární veřejné vyjádření, lze i toto považovat za kritiku, leč kritiku, která nemá hlubšího významu a není způsobila jakkoli přispět k veřejné debatě. I pouhý vulgarismus směřovaný vůči jiné osobě totiž může být kritikou této osoby. Je však nutné rozlišit, jak byla tato kritika vyjádřena, co bylo kritizováno, a jaké následky toto mohlo mít pro jiné osoby. Komentář kritizoval osobu starosty, a to aniž by vysvětlil důvody kritiky, nejednalo se o kritiku konstruktivní, jednalo se tak o pouhou ničím nezduvodněnou osobní kritiku starosty. Nejednalo se o kritiku jednání starosty, jak žalobkyně uvedla v žalobě, neboť z obsahu komentáře jakákoli souvislost s jednáním starosty nevypývá.
70. Soud nepopírá, že by uvedená kritika starosty, ač značně vulgární, nemístná a nikterak přínosná, mohla požívat ochrany dle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy. Je však nezbytné mít na paměti, že v předmětné věci jde o posouzení zejména otázky, zda vyjádření žalobkyně, byť by požívalo ochrany uvedených ustanovení, mohlo snížit důstojnost a vážnost advokátního stavu. Současně je potřeba vzít v potaz skutečnost, že předmětný komentář byl učiněn na sociální síti, tedy v prostoru, který může mít potencionálně i mezinárodní dosah. Jedná se navíc o zcela jinou situaci, než kdyby „běžná“ osoba takto urazila advokáta, kdy by nedošlo ke snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu chováním, resp. projevem advokáta.
71. Soud k tomu dodává, že ve shora uvedeném rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 9 Ad 10/2015-122 soud dospěl k závěru, že vulgární výroky tamní žalobkyně uváděné v její e-mailové korespondenci v rámci společenství vlastníků jednotek, urážející mj. předsedu SVJ, jsou kárně postižitelné. Konkrétně soud uvedl: „(...) v daném případě žalobkyně použila neakceptovatelné sprosté a hanlivé výrazy, které navíc byly v některých případech namířeny jako urážky vůči konkrétním osobám. Tím nedostala povinnosti podporovat a hájit důstojnost a vážnost advokátského stavu, neboť její chování se přičilo pravidlům slušnosti. A na uvedeném nic nemění, pokud předmětné výroky nebyly proneseny v přímé souvislosti s výkonem advokacie, neboť žalobkyně se v dané konverzaci jako advokátka do určité míry profilovala.“ A tato situace nastala i v nyní projednávané věci.
72. V projednávané věci se žalobkyně svým hrubým, dle soudu nemístným komentářem, mířícím proti konkrétní osobě (starostovi), učiněným při výkonu advokacie, dopustila snížení důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Takové vyjádření tedy proto není chráněno svobodou projevu.
73. Žalobkyně navíc v žalobě uvádí, že komentář měl vést také k poukázání na to, že jízda starosty na xxx v orientálním kostýmu vzbuzuje mj. mnoho otázek ohledně vynakládání veřejných prostředků. Z komentáře však žádným způsobem nevypývá, že by žalobkyně kritizovala byť jen jednu z v žalobě nastíněných otázek (vynakládání veřejných prostředků, snaha o získání politického obdivu), naopak míří přímo proti osobě starosty, kterého vulgárně, ač bez přímého použití vulgarismu, označila za pohlavní orgán. Takováto kritika není ani konstruktivní, ani jakkoli přínosná, kdy se jedná toliko o vulgární urážku. Je zcela logické, že žalovaný považoval za nutné tento skutek projednat. (...) toto rozhodnutí nikterak nerybočuje z rozhodovací praxe žalovaného, tedy není excesivní, naopak jej lze považovat za mírné, když jediným „trestem“ pro žalobkyni bylo projednání kárného provinění a úhrada nákladů kárného řízení, od uložení kárného opatření žalobkyni bylo upuštěno.

74. *Soud dodává, že žalobkyně nebyla potrestána za své vyjádření per se a za možný zásah do osobnostního práva starosty, který je, jako osoba veřejně činná, nucen snášet vyšší úroveň kritiky, avšak byla potrestána za to, že její vyjádření mohlo narušit důstojnost a vážnost advokátního stavu, do něhož sama náležela, jako advokátka se prezentovala a veřejně angažovala (viz body 36 až 41), nehlédě na to, jak je advokátní stav fakticky vnímán veřejností. Každý člověk se může vyjadřovat jakkoli uzná za vhodné, všelijakým způsobem, avšak musí mít na paměti své postavení, a být srozuměn s možnými následky. U příslušníka advokátního stavu, který je povinen znát a dodržovat starovské předpisy to platí tím spíše.*
75. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je v kontextu jiných skutků nebo jiných rozhodnutí excesivní.
76. Žalovaná v napadeném rozhodnutí k této námitce uzavřela, že jí nepřísluší vyjadřovat se k jiným skutkům než k těm, které prošly kárným řízením. Uvedla, že kárné orgány se mohou zabývat pouze těmi skutky, které jsou předmětem kárných žalob. Jako nepřipadný shledala poukaz žalobkyně na případ JUDr. T. S., protože se nikdy nestal předmětem kárného řízení.
77. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že žalovaná byla povinna porovnávat případ žalobkyně s jednáním jiného advokáta, s nímž nebylo kárné řízení ohledně uvedeného jednání vůbec zahájeno. Předně je nutno zdůraznit, že nahlíženo optikou zásady legitimního očekávání, jež ovládá i kárná řízení vedená podle zákona o advokacii, nelze po žalované požadovat, aby v rámci svého rozhodování brala v potaz i jednání, která nebyla vůbec stíhána jako kárné provinění. Účastník kárného řízení má právo, aby správní orgán dbal na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Stěžejní je tedy okamžik rozhodování správního orgánu, kdy správní orgán musí rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala shodných či obdobných případů (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010 č.j. 1 Afs 50/2009-233). V tomto ohledu nelze přehlížet, že žalobkyní odkazované rozhodnutí odvolacího kárného senátu sp. zn. K 40/2019 bylo vydáno dne 3. 3. 2023, tedy až po vydání napadeného rozhodnutí, a je tak zřejmé, že žalovaná nemohla při svém rozhodování ve věci žalobkyně reflektovat dosud neexistující rozhodnutí. Současně je nutno zdůraznit, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost orgánů veřejné správy. Z toho plyne, že ojedinělé rozhodnutí (zde rozhodnutí odvolacího kárného senátu sp. zn. K 40/2019) nezakládá a zároveň ani neprokazuje správní praxi žalované, kterou by se měla žalovaná při rozhodování v jiných věcech v intencích § 2 odst. 4 správního řádu řídit. Soud tak nemohl přisvědčit námitce, že napadené rozhodnutí je v kontextu uvedených skutků a jiných rozhodnutí excesivní.
78. K judikatuře, na kterou v tomto žalobním bodě odkazovala žalobkyně, lze uvést, že tato se týká konkrétní rozhodovací praxe kárných senátů ve věcech soudců a státních zástupců, a není tedy přiléhavé ji na nyní projednávanou věc aplikovat. Ostatně sama žalobkyně v žalobě poukazovala na rozdíly stran etiky advokátů a soudců.
79. Soud neprovedl důkaz rozhodnutí žalované K 40/2019 ze dne 3. 3. 2023, neboť předmětné rozhodnutí bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí, a z tohoto důvodu by k otázce namítaného excesu žalované ke dni vydání napadeného rozhodnutí nemohlo na shora uvedených závěrech soudu nic změnit.
80. V pátém žalobním bodě žalobkyně poukázala na to, že uložená povinnost úhrady nákladů řízení je excesivní a vytváří faktickou sankci *sui generis*.
81. Soud k uvedenému podotýká, že žalobkyni byla uložena prvoinstančním rozhodnutím povinnost zaplatit žalované náhradu nákladů kárného řízení v částce 8 000 Kč. Povinnost uložit kárně obviněné náhradu nákladů kárného řízení plyne z § 33a odst. 2 zákona o advokacii a tato povinnost je vázána na výrok o vině. Řečeno jinak, uložení povinnosti kárně obviněné k náhradě nákladů řízení je možné toliko v případech, v nichž bude kárně obviněná shledána vinnou. Jde tedy i o případy, kdy dojde k upuštění od uložení kárného opatření, jako tomu bylo i v nyní posuzované

věci. Jednorázová částka je pak stanovena stavovským předpisem, a to usnesením představenstva č. 2/1999 Věstníku, které za přiměřenou výši určilo v roce 1996 částku 3 000 Kč, kterou v roce 2014 zvýšilo na 8 000 Kč usnesením představenstva č. 2/2014 Věstníku; následně v roce 2023 byla tato částka zvýšena na 10 000 Kč usnesením představenstva č. 2/2023/2 Věstníku.

82. Žalovaná v napadeném rozhodnutí předně uvedla, že při rozhodování o nákladech řízení není prostor pro správní uvážení. Výrok o nákladech řízení přitom opřela o § 33a zákona o advokacii a usnesení představenstva ČAK č. 2/2014. Zdůraznila, že nad zákonností stavovských předpisů vykonává dohled ministerstvo spravedlnosti. Poukázala na to, že většina správních sankcí je ukládána orgány, které k tomuto účelu čerpají prostředky z veřejných rozpočtů a paušální náhrada nákladů je vnímána spíše symbolicky. Žalovaná má jediný zásadní příjem, který není příjmem z žádného veřejného zdroje. K samotné výši nákladů pak žalovaná podotkla, že nedosahuje ani úrovně minimální mzdy (k datu spáchání kárného provinění činila minimální mzda 9 900 Kč) a ve vztahu k možnému limitu uložitelné pokuty v kárném řízení jde o částku, která by jen s obtížemi mohla být považována za sankci. Žalovaná tak v intencích druhého zrušujícího rozsudku příslušnou odvolací námitku žalobkyně náležitě vypořádala. V situaci, kdy dospěla v řízení k závěru, že žalobkyně porušila svým jednáním zákon o advokacii ve spojení s etickým kodexem, a za současného upuštění od uložení kárného opatření stanovila žalobkyni povinnost nahradit náklady řízení, postupovala žalovaná při rozhodování o nákladech řízení v souladu s § 33a odst. 2 zákona o advokacii a stavovským předpisem č. 2/2014, dle kterého zavázala žalobkyni k náhradě nákladů kárného řízení jednorázovou částkou stanovenou v přiměřené výši. Žalovaná své rozhodnutí opřela o odpovídající ustanovení a žalobkyni zavázala k náhradě nákladů řízení v jednorázové částce 8 000 Kč, která je stanovena stavovským předpisem. Odůvodnění rozhodnutí o povinnosti žalobkyně nahradit náklady kárného řízení je dostatečné, stejně tak jako vypořádání vznesené odvolací argumentace. Za situace, kdy právní úprava neumožňuje žalované uvážení ohledně stanovení této povinnosti (dikce „*zavážet*“) ani ohledně její výše, která je paušální, považuje soud takto stručné odůvodnění za zcela postačující (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2009, č. j. 2 Afs 90/2009-68).
83. Poukaz žalobkyně na výši paušálních nákladů v přestupkových řízeních soud nepovažuje za relevantní. Paušální výše nákladů byla stanovena stavovským předpisem, se kterým žalobkyně je, resp. měla by být seznámena a jako advokátka je povinna stavovské předpisy dodržovat. Soud nepřisvědčuje ani tomu, že paušální výše nákladů dosahuje takové částky, která by představovala excés.
84. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že se jedná o sankci *sui generis*. Je třeba si uvědomit, že sankce plní jak nápravnou, tak represivní funkci, která by kárně obviněnou měla vést k nápravě. V daném případě žalobkyni nebyla uložena žádná sankce, pouze byla vyslovena její vina. S ohledem na chování žalobkyně v řízení žalovaná přistoupila k upuštění od uložení kárného opatření, neboť sama žalobkyně uvedla, že se ze svého jednání poučila. Pokud však byla žalobkyni za této situace uložena povinnost k náhradě nákladů kárného řízení, bylo tak učiněno v souladu se zákonem (§ 33 a odst. 2 zákona o advokacii). Účelem uložení povinnosti nahradit náklady řízení je reparace nákladů, které byly v souvislosti s kárným řízením vynaloženy, nikoli uložení jakési „druhé“ sankce kárně obviněnému advokátovi za zjištěné kárné provinění.
85. K páté žalobní námitce je třeba dodat, že tuto námitku žalobkyně neuplatnila v první žalobě, ačkoliv jí v tom nic nebránilo. Obsahově totožnou žalobní námitku vznesla teprve v žalobě směřující proti druhému rozhodnutí o odvolání, resp. v doplněném odvolání ze dne 18. 3. 2022. K uvedenému soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007–119, podle něhož „*(s)tádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině*

případů přípustná jen co do námitky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokažování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99–253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“

86. Ze shora předestřených důvodů soud považuje i námitku uvedenou pod pátým žalobním bodem za nedůvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

87. Soud tedy nepřisvědčil žádné žalobní námitce, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. prvním výrokem rozsudku jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé rozhodl bez nařízení jednání.
88. Druhý výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a procesně úspěšné žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu